

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

w sprawie **L. G.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 maja 2020 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 listopada 2019r., sygn. akt III Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 sierpnia 2018r., sygn. akt II K

(...) i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1) oddalić skargę;

2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił L. G. od popełnienia trzech przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k. Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz prokuratora Sądu Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2018r., sygn. akt II K (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Skargę od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego L. G. zarzucając: „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, pomimo że taka podstawa uchylenia orzeczenia w tej sprawie nie wystąpiła”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić wyrok sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W przedmiotowej sprawie, uzasadniając swoje orzeczenie kasatoryjne, Sąd Okręgowy w K. nie odwołał się do żadnej z wskazanych wyżej podstaw uchylając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K.. Niemniej, w pisemnym uzasadnieniu swego wyroku wskazał na potrzebę ponownego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonych, i dokonania odmiennej, kompleksowej i wnikliwej oceny wszystkich dostępnych dowodów. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdził, że „złożone w sprawie apelacje i formułowane w nich zarzuty zasługują na uwzględnienie”. Przypomnieć w tym miejscu należy, że stawiane w apelacjach pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora zarzuty dotyczyły błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na niesłusznym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu przestępstw z art. 286 § 1 k.p.k. W tej sytuacji oczywisty jest przekaz tego Sądu, że prawidłowa ocena całego zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie powinna doprowadzić do wydania wyroku skazującego, czego ze względu na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. W sytuacji procesowej przewidzianej w art. 454 § 1 k.p.k. – jak wiadomo - Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej

instancji (...). Dlatego, jeżeli Sąd odwoławczy jest przekonany o potrzebie skazania oskarżonego musiało nastąpić uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast wbrew zarzutowi stawianemu przez skarżącego, Sąd odwoławczy orzekający w przedmiotowej sprawie nie mógł obrazić przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim uprawnia on do uchylenia zaskarżonego wyroku z powodu „konieczności prowadzenia postępowania dowodowego w całości na nowo”, skoro ta przesłanka w ogóle nie była podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji zarzut obraży przepisu art. 437 § 2 k.p.k., a tylko taki postawiono w skardze, jawi się, tak jaki w konsekwencji cała skarga - jako oczywiście bezzasadny.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.